

Prædiken til 6. søndag efter påske v. Bente Rosenkrants

Evangeliet til dagen er fra Johannesevangeliet:

Jesus sagde: »Ikke for dem alene (disciplene) beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig (bl.a. os), at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.«

Joh 17,20-26

Hvor har jeg glædet mig til at skulle have gudstjeneste, nu hvor kirkerne blevet åbnet, og vi kan opleve fællesskabet igen. Når du nu ser videoen her, (eller læser prædikenen) så er det jo så måske fordi du netop ikke kommer til gudstjeneste i kirken – fordi du ikke vil eller må eller kan.

Det gode er, at det fællesskab, det handler om her, heldigvis trækker sig langt ud over det fysiske sam-vær.

Og: Hvor jeg dog glæder mig hver gang, vi kommer til den tid på kirkeåret, hvor jeg får lov til at læse det evangelium, vi nu lige har hørt. Hvor Jesus beder.

Der er ganske vist ingen billeder i teksten, som jeg ellers er glad for. Til gengæld kommer billederne måske i vores sind.

Jeg ser for mig... min egen fødselsdag, da jeg var lille. Sådan en dejlig dag, man glædede sig til... nød når den kom. Om aftenen kom mormor og morfar og Bedste til dejlig mad...

Og ligeså dejligt det var, ligeså træt kunne man også gå hen og blive, som man sad der efter aftenskaffen. Jeg husker, hvordan jeg hældede længere og længere over mod min mor, og væltede efterhånden helt, ned bag ryggen på hende. Så kunne jeg rigtig ligge der og høre summen fra mine brøders stemmer og de andres fortrolige voksensnak om livet og hverdagen... indtil jeg faldt i søvn.

Sådan husker jeg det. Og jeg kommer altid i tanke om dét, når jeg hører Johannes' ord til i dag.

Der er slet ikke den samme hyggelige idyl i den tekst. Men: der er alligevel noget af det samme på færde, tænker jeg. Nemlig dét med at være til i dét: at høre, hvad nogen andre snakker om.

Sådan kommer børn til at høre så meget forskelligt – på godt og ondt – når de voksne snakker sammen... nogen gange uden at tænke over at børnene lytter ovre bagved.

Der er børn, der er kommet til at overheøre de forfærdeligste ting på den måde... måske noget, som gjorde dem utrygge og usikre på det alt sammen... hvad var det da for noget de sagde, de voksne?!

Men så tænk: tænk: hvis børnene ovre bagved hører deres forældre snakke om deres kærlighed til hinanden---
Og høre dem tale om, hvor meget de ønsker, at deres børn også oplever at være en del af dén kærlighed, være en del af alt det gode, der er imellem dem, og at dét altid vil knytte dem sammen på en god måde, lige så forskellige, som de søskende ellers er.

Man kan næsten mærke i maven, hvordan det vil være at være sådan et barn, der kommer til at overheøre dén slags. Tænk, så meget plads, det barn får at være til i som menneske. Så meget grobund, dét giver til drømme, gode syner og profetier. (GT-læsningen)

Og jeg tænker: når vi nu hører Jesu bøn her, så er dét jo en invitation. En invitation til at se os selv som lige præcis dét barn.

Og til at se os selv som de børn, sammen.

Invitationen gælder hver eneste af os.

Og den gælder vores syn på hinanden.

Vores syn på hinanden bliver sådan konfronteret og inspireret... og nogen gange: provokeret... af Jesu tale her om enheden og kærligheden, der binder os sammen, os, der er så forskellige. Men det gør slet ikke noget. Tværtimod.

Det er også OS, Jesu ord til Gud Fader handler om. Det er også OS, de sidder og snakker om, når de snakker sammen om deres kærlighed. Jesus kom for at vise os, at vi har plads i den. "Intet kan skille os fra Guds kærlighed i Jesus Kristus Vor Herre", var Paulus' konklusion på det her.

Nedenunder al vores foretagsomhed, projekterne, kaffedrikningen, telefonsamtalerne og alle de gode ting, vi måske gør, og gør sammen som mennesker og menighed, der er det kærligheden, der binder os sammen. Kærligheden udefra, fra Gud, og som er selve Guds væsen.

Det er en kærlighed, som strækker sig både længere tilbage og længere frem i tid, end vi overhovedet har evne til at begribe, og dét er også den kærlighed VI er elsket med.

Jeg kan ikke finde en bedre måde at slutte min prædiken i dag på, end ved at læse evangeliet én gang til.

I kan jo prøve at forestille jer, at det er jer, der sidder ovre bagved og hører, hvad det er, "de voksne" siger om hinanden.... Det er også jer, det er også os, de taler om – og en hel masse andre:

Jesus sagde: »Ikke for dem alene (disciplene) beder jeg, men også for dem, som ved deres ord tror på mig (bl.a. os), at de alle må være ét, ligesom du, fader, i mig og jeg i dig, at de også

må være i os, for at verden skal tro, at du har udsendt mig. Den herlighed, du har givet mig, har jeg givet dem, for at de skal være ét, ligesom vi er ét, jeg i dem og du i mig, for at de fuldt ud skal blive ét, for at verden skal forstå, at du har udsendt mig og har elsket dem, som du har elsket mig. Fader, jeg vil, at hvor jeg er, skal også de, som du har givet mig, være hos mig, for at de skal se min herlighed, som du har givet mig, for du har elsket mig, før verden blev grundlagt. Retfærdige fader, verden har ikke kendt dig, men jeg har kendt dig, og de har erkendt, at du har udsendt mig; og jeg har gjort dit navn kendt for dem og vil gøre det kendt, for at den kærlighed, du har elsket mig med, skal være i dem, og jeg i dem.« *Joh 17,20-26*

Lad os bede:

Gud,

Du drager os ind i fællesskabet med dig

Du sender os ud i fællesskabet med hinanden

Gud, du kender de udfordringer vi har.

Du kender vores frygt for

Du kender den frygt, som er vores –frygten for sygdom, for økonomien, eller for hvad der skal ske med vores fællesskaber.

Vores frygt for ikke at slå til eller for at blive glemt.

Vores frygt er lige så forskellig som vi mennesker er.

Du kender vores tro og vantro.

Og du kender vores håb vores glæde.

Men du lader os aldrig være alene i noget af det.

Vi ber dig:

Vær med skolebørnene og dem, som må blive hjemme

Vær med de små, vi sender afsted og de syge og de gamle som er alt for alene –

Vær med dem, vi slet ikke får tænkt på –og dem, vi ikke har lyst til at bede for.

Fadervor du som er i himlene

Helliget blive dit navn, komme dit rige
Ske din vilje som i himlen, således også på jorden
Giv os i dag vort daglige brød
Og forlad os vor skyld, som også vi forlader vore skyldnere
Led os ikke ind i fristelse, men fri os fra det onde
For dit er riget og magten og æren - I evighed
Amen.